

κι' ανοίγουν δλοι στόμα
για νά τήν' βρῆσουν μόνο.

Κύτταξέ την τήν καυμένη!..
πάει καθεμιά φίλια,
πᾶν κι' οἱ κότινοι χαμένοι,
πούχε δώσει σ' τήν Ἀγγλία.

Κύτταξέ την... ἔνας φίλος
ἄσμα πόνου δέν τονίζει,
κι' ἐλευθέρως κάθε σκύλος
μπαινει μέσα κι' ἀλωνίζει.

Συμφορά και συφορέλια,
δέν τῆς ἔμεινε κανείς,
και τριγύρω συγγενεῖς
ἐσκαρδίζονται σ' τὰ γέλοια.

Χά χά χά κι' ἔγω μ' αὐτούς,
πρῶην φίλους λατρευτούς,
μά και σὺ μ' ἐκείνους γέλα,
Περικλέτο παπαρδέλα.

Τὴν ἄφησαν τὴν λατρευτή,
καθεὶς τὴν ἐλησμόνησε,
και λένε σήμερα γι' αὐτὴ
πῶς ἀπὸ σβέρκο ψώνισε.

Διάφοροὺν τοτόρο μαλλόνουν σάν κοκόρο.

Π. — Τὴν κυττάζω, Φασουλή μου,
και τῆς παίζω τὸ βιολι μου.
Τὴν κυττάζουν γέρο νέοι
τὴν παράλυτη μητέρα,
ποὺ τὴν κάνουν ν' ἀναπνήη
μ' ἕνα τεχνιτὸν ἀέρα.

Τὴν κυττάζω, Φασουλή μου,
και τῆς παίζω τὸ βιολι μου.
Συγγωρὰ δοκτόρων λάθη,
κι' ἔπαινος τοῖς ἱατροῖς,
ποὺ τῆς ἔκαναν νά πάηη
κι' ἀταξί λοκομοτρί.

Οἱ μεγάλοι τῆς ντοτόρο
τῆς ἔδωσανε σανίδα
νά τὴν ἔχη και γιὰ δόρου
κι' ἐπταβθεῖον ἀσπίδα.

Τὴν κυττάζω, Φασουλή,
μὲ συντάγματος σανίδι,
και πηγαίνω σ' τὴν Βουλῆ
γιὰ ν' ἀκούσω τὸν Λεβίδη,
ποὺ σεπτῶς ἱεροφάντας εἶπε τοὺς ἀντιμουστῶνους,
ἀφορίζοντας γενναίως και Βουλγάρους και Ρωμῶνους.

Εἶπε και γὰρ τοῦ γένους τὴν κυρίαρχον Βουλῆν,
ποὺ τὸν ἀμπακο μὰς ψάλλει μὲ κατὰνυξιν πολλήν,
και καθένος λιμαδῶρος
εἶσαι τούτου νεοκόρος,
ὁ δὲ κύριος Λεβίδη ἡχρὸς κωδωνοκρούστης,
και σηκάνει τὴν χαμπάνα
γιὰ τὴν ἀρωστη τὴν μάννα,
ποὺ φτερόνεται μὲ κτύπους κωδωνοκρούστων ὁ νοῦς τῆς.

Τὶ γιανοὶ πηγαίνου χάρις
και μαλλόνουν σάν κοκόρια

κορδωμένοι, σοσβαροί,
μὰ κανέναν δέν μ' πορετ
τὸ κακὸ νά διαγνώση
και τσερβέλα νά γανώση.

Τοῦ χάκου πᾶνε, Φασουλή,
μεγάλα γιατροσόφια...
κανέναν δέν τὴν ὠφέλει
και μένει πάντα ψόφια.

Φωνάζει καθ' ἑμπερικόος,
μὰ κι' ἐπιστήμων πᾶνυ,
και λένε Συνταγματικῶς
πῶς πρέπει νά πωθάνη.

Τέτοια τῆς λένε τῆς φτωχῆς
οἱ δόκτορες τῆς ἐποχῆς,
κι' ἔνας μεγάλος κηδεμῶν
και πρῶτος κύριος ἡμῶν
γιὰ τούτη χελσοκάνει
κι' ὄλο ταξείδια κάνει.

Και σὲ Παλάτια και σ' Αὐλαῖς
σχεδὸν διημερεῖαι,
και μὲ προσπάθειαις πολλαῖς
ξένους γιανοὺς γυρεύει.

Κι' ἐκείνοι τὸν παρηγοροῦν μὲ χίλια δροῦ σπολλάττη,
και γιὰ τὴν ἀρωστη τοῦ λέν ἐτι θὰ κάνουν κάτι.

Κι' αὐτὸς τάκούει σοσβαρὰ
κι' ἐλπίζει και θαρρεῖ,
κι' ἔδω γυρίζει μὰ χαρὰ
και τὴν παρηγορεῖ.

Μὰ λένε πῶς κι' ὁ Λεμουάν κι' ὁ Νόορτεν κι' ὁ Νόοτεν
τὴν ἀφορμὴν τῆς νόσου τῆς ἀκόμη δέν ἐνόησαν.

Και σήμερα, ποὺ μὲ θυμὸν
μαλλόνουν συμπεθεροί,
ἐγύρισε κι' ὁ κηδεμῶν
ἀπὸ τὰ ξένα μέρη,
και τῶν δοκτόρων τῶν ἐκεῖ τὰς συνταγὰς ἰσθόρησε
και κάπως τὴν σακάτιστα τὴν ἔκανα παρηγορήσε.

Γι' αὐτὸ κι' ἔγω, βρε Φασουλή,
κουράγχο ξαναπέρω,
κι' ἐγγωμονῶν τῶ Βχαιλεῖ
μὲ συνταγὰς σὲ δέρνω.

Κλαίμε κι' ἐμεῖς τὸν Μπαμπανὸ τὸν πολυτιμημένο
και ραίνομε τὸ μνημα του τὸ δακρυποτισμένο
μὲ στέφανα χρῆστος ἑωθῆς, μὰ και χρῆστος θανάτου,
κι' ἀγάπης πέρομε παλμοὺς κι' ἀπ' τὴν νεκρὴ καρδίᾳ του.

Και κημῶσαις ποικιλιας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιας.

Τελευταίως ἐξεδόθη τυβῶος Λατικῆς Χημείας,
ἔργον τῆς τοῦ Ρουσοπούλου ἑακουστικῆς Ἀκαδημίας.

Διὰ πᾶσαν ἑσρασίαν ὁ Ρωμηὸς θὰ σὲ συντήρη
εὐ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον Ἐδοστραῖον τοῦ Διονόση.
"Ο, τι τυπωθῆ σὲ τοῦτο βγαίνει πάντα θαλακτὸ ..
σ' τὴν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλους, ἀπέναν ἀριθμὸς ὀκτώ.

Τοῦ Ρωμηὸ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰμεστον φῶδον
σ' τῆς Πηγῆς τῆς ζωοδόχου κελταῖ τῶρα τὴν ὁδὸν,
ποῖναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταβῆς,
σ' τὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ, δεκατέσσερ' ἀριθμῶς.